

SCHOOLVOORLICHTING OVER SEKSUELE DIVERSITEIT BEGINT EEN SERIEUZE DISCIPLINE TE WORDEN, MAAR STAAT NOG AAN HET BEGIN. HOE EFFECTIEF ZIJN DE PROGRAMMA'S, VOORLICHTERS EN EVALUATIEDAGEN? EN HOE WORDT GEDRAGSVERANDERING, INDIEN AANWEZIG, ÜBERHAUPT GEMETEN? HOEWEL EEN WET VOORLICHTING OVER HOMOSEKSUALITEIT OP SCHOLEN INMIDDELS VERPLICHT STELT, WORDT CONTROLE DOOR HET KABINET AFGEWEEZEN. KORTOM: HOE VER ZIJN WE MET HET SCHOOLBANKJESOFFENSIEF?

TEKST: HANS VAN WILLIGENBURG

Nederland profileert zich niet zelden als homokampioen van de wereld. Er zullen niet veel landen zijn, waar zo lang en zo intensief gediscussieerd werd over de homowetgeving in Rusland en de consequenties daarvan voor onze aanwezigheid tijdens de Olympische Spelen in Sotsji. Het idee dat wij de fatsoenlijkste natie ter wereld zijn, mag misschien potsierlijk en overdreven klinken: de toonhoogte waarop Nederlanders en onze ambtsdragers de omringende wereld soms de les lezen, laat zien dat dat idee, onuitgesproken weliswaar, wel degelijk een dagelijkse realiteit is. Evenals de gedachte dat Nederland het beste en meest gerieflijke toevluchtsoord zou zijn voor achtervolgden in de wereld: homo's, vluchtelingen, politieke outcasts et cetera.

Als zweepslagen

Er is niet veel voor nodig om dat rooskleurige zelfbeeld te laten wankelen. Ooit, een aantal jaren geleden, werd ik als verslaggever uitgenodigd om mee te lopen met een voorlichtingsproject over homoseksualiteit op Rotterdamse lagere scholen. Drie acteurs van het Rotterdams Centrum voor Theater (RCTH), twee jongemannen en één jonge vrouw, probeerden via een eenvoudig toneelstukje over buiten spelen en het proces van buiten sluiten ("jij mag niet meedoen!") het onderwerp homoseksualiteit, en de emotionele consequenties ervan, in groep acht bespreekbaar te maken. Slechts één bezoekje van dit acteursgezelschap aan een islamitische lagere school was nodig om de explosieve bom onder het thema homoseksualiteit tot volledige uitbarsting te laten komen.

Nadat de acteurs hun act hadden afgerond en ook het gesprek met de klas over wat ze in het toneelstukje aan voordelen en negatieve stigmatisering hadden gesignaleerd op z'n eind liep, stak plotseling een jongetje zijn vinger op en stelde één van de acteurs op dwingende toon de vraag of hij écht een homo was. Door de manier waarop hij de vraag stelde, was in één klap duidelijk dat het jongetje al het voorgaande in een twijfelachtig daglicht plaatste en nu, op de man af, wilde weten wat nu eigenlijk de seksuele voorkeur van de betreffende acteur was.

Er daalde een diepe stilte neer in de klas. Het spelkarakter van de ochtend was door de striemende vraag eensklaps verdwenen en, zowat binnen één enkele seconde, veranderd in de asgrauwe ambiance van een verhoorkamer. De aangesproken acteur was dermate overdonderd door de vijandige bejegening van het moslimjongetje, dat hij slikte en even niets wist te zeggen. Het uitblijven van zijn antwoord was voor de vragensteller het sein om zich triomfantelijk naar een deel van zijn klasgenoten om te draaien, met een grijns van "ik-heb-'m-te-pakken!" Zijn achterban, zo'n tien à vijftien jongetjes en meisjes, liet een luidkeels

Schoolbankjes

WAT GEBEURT ER OP NEDERLANDSE SCHOLEN TEGEN HOMOHAAT?

